

Insinöörin kanssa...

Kaikki se kestää

■ Mistä tietää, kuinka monta päivää kuukaudessa golfhari viettää toimistolla? Luku on sama kuin hänen hc:nsä (tasoituksensa).

Ajelin yhtenä aamuna Turkkusen suunnasta Helsinkiin. Tien varressa näkyy parikin rangea. Olivat täpösen täynnä tiistaiamuna yhdeksän jälkeen.

Mukavan näköisillä autoilla olivat tytöt ja pojat tulleet paikalle eikä kiire näyttänyt painavan.

Olen sitä lajia kokeillut minäkin, vaikka menestys on rehellisesti sanoen vaihtelevaa.

Alkuinnostuksen aikaan olin raskaana. Kentälle oli silti mentävä swingiä yrittämään. Heilautin mailaa olalle ja editse. Välillä lyönti jo lähtikin, tosin vain parilla raudalla.

Lopulta alkoi sujua, mutta vastaan tuli uusi ongelma. Tuleva poikani näet sai kyytiä. Kokematon kun olin, maila kolahti liian syvälle ja pysähtyi, mutta vatsani ei. Se jatkoi harmonista värähtelyä, vai olisiko ollut peräti heilahtelua. Jätin pelit siihen vähäsi aikaa.

Joskus kyllä mietin, että kuinka arvokasta pönäkkyyttä keränneet työtoverit onnistuvat mahansa suojista.

Oltiin käväisemässä kaukoidän byroolla ja jäi vähän vapaa-aikaakin. Siellä sitä pääsi nauttimaan todellisesta golfharin taivaasta.

Pieni, mutta sitkeä neito ilmestyi jo autolle vastaan. Taisi tuntea ennestään paikallisen key account managerimme, jolla oli epäilyttävän hyvä rusketus pohkeissa, niskassa ja korvanlehdillä.

Tuskin bagiani painavampi bambuhattu nappasi releet olalleen ja hymyili aurinkoisesti madamelle, että eikös mennä. No onhan näitä caddeja nähty, mutta nyt seuraa paras osuus. Päivä oli jo paahtava, joten palkkasimme vielä pari riisillä ruokittua tärkeään tehtävään: golfvarjojemme kantajiksi.

Oli siinä rouvan mukava pelata herroiksi.

Rouvista ja golffin lumosta puheenollen. Kaksi insinöörinrouvaa kiersi kenttää aurinkoisena sunnuntaina. Peli luisti, ja mieli oli iloinen.

Kenttä sijaitsi hautuumaan lähellä ja niin sattui, että hautajaissaatto kulki rouvien ohitse. Toinen heistä pysähtyi, painoi kunnioittaen päänsä ja pysyi niin, kunnes saatto oli mennyt.

– Sinäpä se harras olet, tokaisi tilannetta seurannut rouva. – No en minä muuten, mutta siinä vietiin minun miestäni, tokaisi toinen ja kaivoi puuta bägistä.

Oma insinööri on niin tulinen luonne, että se vanha golfharilegenda kertonee hänestä. Kultani löi näet par kolmosella neljännen lyöntinsä karheikkoon, eikä näyttänyt olevan moksiskaan ennen kuin otti baginsa ja paiskasi sen lähimpään vesiesteeseen häipyen paikalta.

Ei sitten mennyt kuin hetki, kun söör palasi, kahlasi veteen, etsi bagin ja otti sivutaskusta auton avaimet, paiskasi bagin takaisin veteen ja kaasutteli kotiin. □